

Српске карикатуре Миланка Каличанина

Чињеница да су на том питању пали најуспешнији студенти, стипендисти најпрестижнијих немачких и америчких фондација, није никог изненадила, а још мање узбудила, јер је овде реч о случају који вишеструко превазилази њихове могућности,

али

кад су већ седмо одлагање рока извршења тог тешког, претешког задатка заискали и најпроницљивији представници Истраживачког центра "Бисерко" са оба своја истурена одељења "Моносерко" и "Полисерко",

кад су дигли руке од тога (а то значи и од небројеног блага којим их свакодневно обасипа дарежљива рука Великог брата) бројне, па све бројније, прекобројне невладине организације данас и овде,

кад су и најупорнији жбири, двоструки агенти, хоштаплери са најбољим везама у Белој кући, Ке д Орсеју, Даунинг стриту и Црвеном тргу рекли: "Не можемо даље, молимо да нас пензионишете",

кад је на томе поклекнуо и вековима славни језуитски ред, и управо ин "Опус Деи", и Малтешки витезови, и Велика ложа "Оријент", и

и ЦИА, и БИА, и тајно удружење "Ћетен алва",

како мислите да вам ја одговорим, откуд вам идеја да ја знам прави одговор на питање:

да ли су карикатуре Миланка Каличанина

више уроњене у проблеме српског рода и народа, у народне муке и јауке, у свакодневни живот из којег Срби не виде пута и излаза или

више израњају из српског духовног изворишта, из српске традиције, менталитета, ината?

Ипак,

једно је сигурно: карикатуре Миланка Каличанина су српске карикатуре.

И кад урањају, и кад израњају.

Душко М. Петровић